

var i overensstemmelse med Momsnævnets praksis, jf. afgørelsen af 12. februar 1993 i sag 92-287-11, bilag A.

Told- og Skatteregionernes praksis i den periode, hvor sagsøgeren betalte afgift, er belyst ved sagens bilag H-O. Told- og Skatteregion Høje Tåstrup har efterfølgende oplyst, at Pioneer Electronics Danmark A/S i den omhandlede periode havde en samlet omsætning af videoplader på kr. 389.426 (bilag R). Virksomheden betalte ikke afgift. Told- og Skatteregion København 4 har efterfølgende oplyst, at ABC Music & Trading i perioden 25. maj 1994 - 5. oktober 1994 omsatte videoplader for i alt kr. 47.802,-, (bilag S). Virksomheden betalte ligesom sagsøgeren afgift, og denne er efterfølgende blevet tilbagebetalt.

På det foreliggende grundlag må det lægges til grund, at der kun var to virksomheder, Danmarks Hi-Fi Klub på Frederiksberg (bilag M) og Pioneer Electronics i Tåstrup, der i 1993-94 solgte videoplader uden at betale afgift. Det forhold, at de to virksomheder, der begge er beliggende i Københavns området, ikke betalte afgift, kan ikke antages at have nogen som helst betydning for sagsøgerens omsætning i perioden.

Om punkt 8.

I toldmæssig henseende klassificeres videobånd under brugstarifkode 8523.13.00, medens videoplader klassificeres under brugstarifkode 8524.3900 pr. 1. januar 1996. Den toldmæssige klassificering er ikke eneafgørende for en bedømmelse efter EF-Traktatens artikel 95 af begrebet "lignende varer".

Om punkt 13.

Sagsøgte bestrider ikke, at sagsøgeren i den omhandlede periode også har importeret videoplader fra Storbritannien, jf. bilag 15-16 og C-D. Sagsøgte må imidlertid fastholde, at spørgsmålet om overtrædelse af EF-traktatens artikel 95 kun er relevant, såfremt sagsøgeren har haft import fra Storbritannien af nogen be-

tydning. Artikel 95 er alene et forbud mod diskriminerende afgifter på varer fra andre medlemslande, men ikke et forbud mod afgifter på varer, der importeres direkte fra tredje lande. Der henvises til EU Karnov 1996, side 877. Det er korrekt, at forbudet også gælder, hvis der er tale om varer, som er i fri omsætning i et andet medlemsland, men det er ikke tilfældet i denne sag. Om den danske lovgivning sonderer mellem, om varerne kommer fra et andet EU-land eller et tredjeland, er uden enhver betydning for bedømmelsen af sagsøgers krav, der jo vedrører den danske praksis/lovgivning set i lyset af EF-Traktatens artikel 95. Sagsøgte gentager derfor opfordringen om at dokumentere, hvor stor en del af sagsøgerens import i 1993-94, der hidrørte fra England.

Om punkt 14.

Sagsøgeren opfordres til at fremlægge oplysninger om konkurrencen mellem videobånd og videoplader. Sagsøgeren bedes nærmere oplyse følgende:

- A. Hvilke typer af film findes på videobånd og på videoplader? Er det underholdningsfilm eller film med et fagligt indhold og inden for hvilke kategorier?
- B. Sælges videobånd og videoplader til forskellige kundegrupper, private eller erhvervsdrivende?
- C. Hvilke prisforskelle er der på videobånd og videoplader inden for de forskellige kategorier?
- D. Hvilke forskelle er der på den faktiske anvendelse af videobånd og videoplader?
- E. Hvilke kvalitative forskelle er der på videobånd og videoplader?

F. Hvilke prisforskelle er der på en videopladeafspiller og en afspiller på videobånd?

Spørgsmålene bedes besvaret efter forholdene i 1993-94.

Om punkt 15.

Sagsøgtes endelige stilling til dette punkt beror på besvarelsen af pkt. 14.

Om punkt 16.

Sagsøgte bestrider ikke, at videoplader kan betegnes som et videogram. Men det kan ikke i sig selv føre til, at videoplader og videobånd er lignende produkter i henhold til EF-traktatens artikel 95, stk. 1.

Om punkt 17

Såfremt sagsøgeren er af den opfattelse, at den nævnte retspraksis er af betydning for sagen, bedes sagsøgeren give nærmere oplysninger herom.

Om punkt 18-20

Sagsøgte har ikke afsluttet sine undersøgelser af disse forhold, men agter at vende tilbage hertil.

Til det i selve processkriftet anførte, skal sagsøgte bemærke følgende.

Om erstatningsansvar efter dansk ret

Det forhold, at sagsøgte anerkender, at der ikke var den fornødne hjemmel til opkrævning af afgift af videoplader, er ikke ensbetydende med, at sagsøgte anerkender et erstatningsansvar efter dansk ret - tværtimod. Både Told- og Skatteregion Ålborg og

Told- og Skattestyrelsens afgørelser må anses for at være indenfor rammerne af de afgørelser, der tidligere var truffet af Momsnævnet, jf. særlig Momsnævnets afgørelse af 12. februar 1993 i sag 92-287-11, og under hensyn til at der i denne periode var nogen uvished om retstilstanden, kan myndighedernes afgørelser ikke anses for at været ansvarspådragende. Selve det forhold, at en højere administrativ myndighed omgør en afgørelse truffet af en lavere instans, er ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at den lavere instans har handlet ansvarspådragende.

Om EF-traktatens artikel 95

Foranlediget af sagsøgerens henvendelse til Europa-Kommissionen fandt der en korrespondance sted mellem Europa-Kommissionen og Skatteministeriet om de danske punktafgifter (bilag T og U). Skatteministeriets notat indeholder oplysninger om afgift på videobånd og på videoplader, om den toldmæssige klassifikation samt om indenlandsk produktion og import af videobånd og compact discs. Der forelå ikke sammenlignelige tal for så vidt angår videoplader.

Sagsøgte henholder sig foreløbigt til bemærkningerne i duplikken om EF-traktatens artikel 95. Men sagsøgte agter at overveje sin stilling, såfremt sagsøgeren fremkommer med nye oplysninger, der viser, at videobånd og videoplader var lignende eller konkurrerende produkter.

Om erstatningsansvar efter fællesskabsretten

Sagsøgte er naturligvis enig med sagsøgeren i, at en medlemsstat ifalder erstatningsansvar under de betingelser, der fremgår af EF-Domstolens praksis. Jeg henviser til sag C-6/90, Francovich, Saml. 1991, side 5357, sag C-46/93 og C-48/93, Brasserie du pêcheur, dom af 5. marts 1996, sag C-5/94, Lomas, dom af 23. maj 1996, dom af 8. oktober 1996 i sag C-178/94 m.fl. Dillenkofer, samt den i duplikken nævnte dom af 17. oktober 1996 i sag C-283/94 m.fl., Denkavit Internationaal. Det skal præciseres, at

betingelsen om, at overtrædelsen skal være tilstrækkelig kvalificeret, skal forstås således, at en medlemsstat åbenbart og groft har overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser, jf. præmis 55 i den førstnævnte dom. Om en overtrædelse er åbenbar og grov beror dels på retsreglernes klarhed, dels på de faktiske omstændigheders kompleksitet.

København, den 7. marts 1997

Kammeradvokaten

v/Britta Moll Sørensen